

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Hier is dus het eeuwige leven: den eenigen wijzen en waarachtigen God te kennen; en gij hebt te leeren hoe gijzelf Goden kunt zijn en koningen en priesters Gode, evenals alle Goden vóór u gedaan hebben — namelijk, door van één kleine graad tot een andere te gaan, en van een kleine hoedanigheid tot een groote; van genade tot genade; van verhooring tot verhooring, totdat gij geraakt tot de opstanding uit de dooden, en in staat zijt in een eeuwigen gloed te wonen, en in heerlijkheid te zitten, als degenen die getrouwd zitten in eeuwige macht.

JOSEPH SMITH.

No. 13.

1 Juli 1905.

10de Jaargang.

REDEVOERING,

door President HEBER J. GRANT gehouden in de Zondagmorgen-
vergadering der Zendingconferentie in de zaal „Excelsior”
te Rotterdam, 11 Juni 1905.

(*Verslag van LE GRAND RICHARDS.*)

Het is mij een genoeg en de gelegenheid te hebben, nogmaals met de heiligen van deze zending te vergaderen. Ik gevoel hetzelfde als toen ik hier tevoren was, dat ik inderdaad zeer dankbaar zijn zou, zoo het mogelijk ware dat ik u in uw eigen taal kon toespreken. De allermoeilijkste taak die ik ooit in mijn leven gehad heb, in het openbaar spreken, is door middel van een tolk te spreken. Ik vind het heel moeilijk mijn gedachten te verzamelen of te spreken over eenig gegeven onderwerp. Niettemin verheug ik mij uitermate in een getuigenis der goddelijkheid van het Werk waarin wij ons als Heiligen der Laatste Dagen bevinden. En het is mij altijd een bron van vreugde, in het openbaar of anderszins, tehuis of in den vreemde, mijn getuigenis te geven aangaande het Werk, en degenen die het Evangelie omhelsd hebben op het gemoed te drukken de noodzakelijkheid van het onderhouden van de geboden des Heeren, opdat zij niet den Geest van onzen Hemelschen Vader mogen verliezen; en degenen die niet het Evangelie omhelsd hebben dringend te verzoeken de boodschap te onderzoeken, die de Heiligen der Laatste Dagen hun hebben te geven. Zelf een getuigenis hebbende van de goddelijkheid, is er nooit eenige vreugde geweest in mijn leven, die de vreugde geëvenaard heeft, welke ik ondervonden heb in mijn pogen om menschen tot een kennis der waarheid te brengen. Het is

mij niet ten deel gevallen veel zendingswerk te doen onder degenen die geen leden der Kerk waren. Mijn voornaamste werkzaamheden door geheel mijn leven zijn onder de Heiligen der Laatste Dagen geweest, hen aansporende tot getrouwheid en ijver in het volbrengen der plichten en verantwoordelijkheden, die op hen rusten als leden van de Kerk van Christus.

Ik beseft dat er heel velen zijn van de Heiligen der Laatste Dagen, die wegens hunne opvoeding in de wereld — waar het algemeen idee is dat alles wat tot zaligheid noodig is, is een geloof in Jezus Christus te belijden — zeer vlug gaan gevoelen wanneer zij zich bij de Kerk aansluiten en gedoopt zijn, dat zij nu gered zijn. En zoo er één denkbeeld is dat ik meer dan eenig ander uit de hoofden van de Heiligen der Laatste Dagen zou willen krijgen, is het, dat doop in de Kerk en een kennis van het Evangelie van Jezus Christus geen persoon zullen redden. Wij kunnen lid worden van een college, met het doel geneesheer te worden, of met het doel civiel ingenieur te worden, of rechtsgeleerde, maar het louter feit van een lid te worden van een college zal ons nooit een school-opvoeding geven. Wij mogen gelooven dat wij een kennis kunnen krijgen, door lid te worden van het college, maar dat geloof zal ons nooit een kennis geven. Het zal beslist noodig zijn, voor ons, te studeeren. Het geeft niets neer te zitten bij een kostelijk feest en naar het voedsel te zien. Het is beslist noodig het voedsel op te nemen en het te eten. Wij zouden doodhonger en als wij daar naar het voedsel bleven zitten kijken. Nu, terwijl onze Hemelsche Vader zekere wetten voorgeschreven heeft in het Evangelie van Jezus Christus, die de menschen noodwendig moeten gehoorzamen om een toelating te verkrijgen in het Koninkrijk Gods, evenals de menschen voorgeschreven wetten hebben, waardoor men toelating kan verkrijgen tot colleges en universiteiten, en de toelating tot colleges of universiteiten de school-opvoeding niet geeft en den ingenieur niet geschikt en bevoegd maakt, noch den rechtsgeleerde of dokter voor den strijd des levens, geeft evenmin de toelating tot de Kerk van Christus ons geschiktheid en bevoegdheid en waardigheid om terug te gaan tot onzen Hemelschen Vader. Het is de hoeveelheid werks die de student doet en zijn ijver die hem geschikt en bevoegd maken een examen te ondergaan aan het eind van zijn studie. Het is de hoeveelheid werks die u en ik doen zullen in de Kerk van Christus, ter bevordering van de Kerk van Christus en voor het welzijn onzer medemenschen, dat tellen zal wanneer wij voor den rechterstoel Gods staan. En indien wij een deugdzaam, oprecht leven geleid hebben, indien wij inderdaad den Heere lief gehad hebben met geheel ons hart, met geheel onze ziel, en met geheel ons verstand, en onzen naaste als onszelven hebben liefgehad, indien wij eerlijk en deugdzaam geweest zijn, indien wij inderdaad oprecht geweest zijn in al onze handelingen, indien wij de geboden Gods onderhouden

hebben, dan hebben wij verhooging in de tegenwoordigheid van onzen Hemelschen Vader verdiend, en zonder deze dingen te doen krijgen wij geen loon.

Eenmaal zag ik in een grappig blad in New-York eenige illustratiën van de ongerijmdheid van het denkbeeld, dat een louter geloof in Jezus Christus een persoon zou zalig maken. Nu, ik heb geen verlangen, terwijl ik over deze illustratiën spreek, de gevoelens van iemand te kwetsen die een geloof van deze soort heeft. Geloovende en wetende dat een louter geloof niemand zalig zal maken, zou ik, als ik door te spreken over illustratiën van een grappig blad, aan eenige mijner vrienden de ongerijmdheid van deze positie kon aantonen, het verlangen van mijn hart vervuld zien. Indien iemand in dwaling verkeert, en iemand anders hem de dwaling zijns wegs tracht aan te toonen, is het altijd noodzakelijk, dat er bij het aanduiden van de dwaling, het een of ander kwetsen van gevoelens zijn zal van den persoon tot wien hij spreekt. Maar ik kan al onze vrienden, die ons vandaag met hunne aanwezigheid vereerd hebben, verzekeren, dat er geen verlangen in mijn hart, of in dat der Ouderlingen van de Heiligen der Laatste dagen is, om hunne gevoelens ook maar in het minst te kwetsen. Het Evangelie van onzen Heer en Meester Jezus Christus hebbende, om dit aan het volk der wereld te verkondigen, hebben wij een brandend verlangen om de dwaling aan te toonen waarin de wereld zich in den tegenwoordigen tijd bevindt.

In deze illustratiën, waarnaar ik wensch te verwijzen, was het eerste beeld dat van een goed, vriendelijk, welwillend uitzierend heer. Hij had inderdaad een heel goedig gezicht. Terwijl hij aan zijn lessenaar zat geld te tellen, kwam er een man zijn kantoor binnen met een erg schurkachtig uitzierend gelaat. Deze goddelooze man stak een mes in den rug van dezen goeden man, en stal het geld dat hij bezig was te tellen, en holde ermee weg. Op het volgende plaatje werd de goddelooze man door agenten van politie gearresteerd. Op het volgende plaatje was de goddelooze man in de gevangenis en een geestelijke bracht hem een bezoek, en deze zei: „Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult naar den hemel gaan; indien gij niet gelooft, zult gij naar de hel gaan en voor eeuwig branden.” De dief zei: „Dat is een koopje, ik zal gelooven. Het zal mij niets kosten”, zeide hij, „om te gelooven, en daarom geef ik er de voorkeur aan, liever dan voor eeuwig te branden.” Op het volgende plaatje zag men den dief naar de galg gaan om opgehangen te worden, en daar waren enkele overgevoelige vrouwtjes, die bloemen op zijn pad strooiden, omdat hij een martelaar voor de zaak van Jezus was. Op het volgende plaatje hing deze schurkachtig-uitziende dief en moordenaar met een gebroken hals aan het touw. En op het volgende plaatje ging deze schurkachtig-uitziende man ten hemel op, in gezelschap van enkele engelen, die hem daarheen voerden. Op het volgende plaatje zag men den goeden, welwillend uitzierenden heer in de

hel, geroosterd en heen en weer geslingerd en gegooid worden door eenige duivelen aan het eind van hunne hooivorken. Onder dit plaatje stond: „De arme man had geen tijd om te zeggen dat hij geloofde, voordat de andere man het mes in zijn rug stak”. Aan den voet van al deze plaatjes stond: „De ongerijmdheid van het zaligmaken der goddeloozen en het verdoemen der goeden ter helle.”

Welnu ik wensch dat iedere Heilige der Laatste Dagen beseffen zal dat geloof en bekeering van zonde en doop de dingen zijn die noodig zijn om toegang te verkrijgen tot het Koninkrijk van Christus, maar dat zonder den wil te doen van onzen Hemelschen Vader, een toelating in de Kerk van Christus bijna even ongerijmd is als een geloofsbelijdenis dat een louter melden van een geloof in Jezus Christus een persoon zal zalig maken. Het Evangelie van Jezus Christus is niet een gemakkelijk Evangelie. Wij hebben geen veerenbedden waarop de menschen liggen kunnen. Wij hebben geen rozenbedden waarvan de menschen genieten kunnen, maar het Evangelie van Jezus Christus is een arbeid van liefde en opoffering. Van alle Heiligen der Laatste Dagen wordt verwacht dat zij — en zoo zij het niet doen dan schieten zij in hunnen plicht te kort — één tiende betalen van alles wat zij verdienen, als tienden aan de Kerk. In vroeger dagen zeide de Heere, dat het volk Hem beroofde omdat zij de tienden en offeranden terughielden. Het niet-betalen van één tiende was roof in de oogen des Heeren. Nu, wij als Heiligen der Laatste Dagen, leeren aan het volk, als een besliste plicht en wet Gods, dat één tiende van al hun inkomsten betaald moet worden aan de Kerk indien zij eerlijk willen zijn met hun Hemelschen Vader. Nu het is gezegd geworden, en ik geloof het, dat het teergevoeligste deel van het lichaam van den gewonen mensch zijn portemonnaie is, en voorzooverre de Heere onze zwakheid kent, om een gulden machtig te worden en hem stijf vast te houden, en voorzooverre de Heere den blijmoedigen gever liefheeft, heeft Hij de Heiligen der Laatste Dagen zooveel financieele wetten gegeven en verplichtingen om na te leven, dat ik er niet om geef hoe gierig en vrekkelig een mensch is, die het Evangelie omhelst of het zal allemaal wel uit hem getimmerd worden indien hij de wetten des Evangelies naleeft. Waar iemands schat is, daar zal ook zijn hart zijn. En indien een mensch zijn plicht doet in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dan zal zijn schat in de Kerk zijn, en daarom zal zijn hart in de Kerk zijn.

Ik herinner mij, dat twee mijner vrienden en ik op een keer zaken begonnen te doen, en op het einde des jaars hadden wij een verdienste van f 22500.—. Eén hunner zei tot mij: „Heber, ik heb mij nooit voor een „Mormoon” uitgegeven, maar vele mijner vrienden zijn hierin gekomen en hebben mij nagedaan in deze zaak, en hebben gezegd: „ik ben blij een Heilige der Laatste Dagen na te doen”. Ik wou hun niet zeggen dat ik geen Heilige der Laatste Dagen was. Ofschoon mijn vader

en moeder het waren, ben ik het niet geweest, maar ik gevoel nu aan het einde van 't jaar, dat ik mijn tienden ga betalen, omdat ik niet graag geld ontvang van menschen die denken dat ik een Heilige der Laatste Dagen ben, terwijl ik het niet ben. Daarom ga ik mijn tienden betalen en mijn financieel deel doen in de Kerk." En hij zeide: „Hoeveel zal het wezen?" En ik zeide: „Daar wij f 22500 verdiend hebben, zal het f 2250 zijn". Mijn vriend zeide tot mij: „Brr wat een helse belasting!" De andere deelgenoot zei: „Dat is nog al wat, niet waar?" De eerste zei: „Laten wij f 1250 betalen, dat is tamelijk goed voor ons drieën." Ik zei: „*All right*, jongens, voorzooverre gij beiden niet gelooft en geen Heiligen der Laatste Dagen zijt, is dat een heel aardige schenking. Maar ik weet dat het Evangelie waar is. Ik weet dat de tiendwet een wet Gods is, en nadat gij uw kassiersbriefje voor f 1250 hebt ingezonden, zal ik mijn eigen kassiersbriefje inzenden voor het tiende deel van mijn aandeel in onze verdiensten." „Wel", zeide de eerste man, zoo gij dat gaat doen, doe ik 't ook". De andere zei: „Wel als jullie 't nu allebei gaat doen, doe ik 't ook". En het gevolg ervan was, dat het kassiersbriefje ingezonden werd voor één tiende van al onze inkomsten.

Nu, bij en behalve de tiendwet vragen wij de Heiligen der Laatste Dagen om schenkingen, om te betalen voor het gebruik van vergaderhuizen. In Utah richten wij groote, mooie vergaderhuizen op, zonder één dollar van de tienden te gebruiken in vele der wijken. Ik heb wel eens f 2500 gegeven voor een vergaderhuis in mijn eigen wijk, bij en boven het betalen van mijn volle tienden. Ik heb iedere maand iets gegeven ter ondersteuning van de armen sedert ik nog een kleine jongen was. Daarbij heb ik veel geld gegeven om colleges te bouwen, behalve het betalen mijner geregelde belasting tot onderhoud der openbare scholen, omdat ik wilde dat mijn kinderen het voorrecht zouden hebben het Evangelie te leeren in de scholen zoowel als andere zaken. Ik heb bijgedragen — en dit hebben alle trouwe Heiligen der Laatste Dagen gedaan — aan het bouwen van tempelen Gods. Ik ben op mijn eigen kosten het Evangelie gaan prediken in Japan. Wat ik gedaan heb doen alle Heiligen der Laatste Dagen, die getrouw zijn. En ik zeg dat iedere getrouwe Heilige der Laatste Dagen zooveel roepingen heeft, die hem of haar gedaan worden, dat er bijna geen einde aan komt. En als zij aan deze roepingen gehoor geven, kunnen zij niet ofschoon zij in den beginne zelfzuchtig zijn, zelfzuchtig wezen als zij gereed zijn.

Bij het voldoen aan al deze financieele roepingen, hebben wij veel verantwoordelijkheid, die op ons rust om het Evangelie te verspreiden, tehuis en in den vreemde. Het is mij te beurt gevallen, te moeten reizen in de Ringen van Zion en tot het volk te prediken. In 1893 werden er plichten op mij gelegd, die van mij eischten, dat ik heel veel zou reizen. Men heeft vier dagen en drie nachten noodig om van Salt Lake City naar New-York te reizen, en toch ging ik dat jaar vier maal

naar New-York. Men heeft anderhalven dag noodig om naar San Francisco te gaan en terug te komen, en in datzelfde jaar ging ik dáárheen, altijd op zending voor de Kerk. Ik reisde dat jaar tusschen dertig en veertig-duizend mijlen, en toen ik aan het einde van dat jaar thuis kwam, merkte mijn vrouw op: „Nu gij thuis zijt, en alleen maar onder de Heiligen hier behoeft te reizen, laten wij nu eens voor de aardigheid aantekenen hoeveel Zondagen gij thuis zijt gedurende de volgende tien maanden”, daar ik gereisd had gedurende de laatste tien maanden naar New-York en andere plaatsen. Iedere zes maanden hebben wij, zooals gij weet, een Conferentie in Salt Lake City, en met uitzondering van de algemeene Conferentiën, toen ik in Salt Lake moest wezen, was ik daar één Zondag gedurende de volgende tien maanden.

Wij hebben bijeenkomsten van Onderlinge Ontwikkelingsverenigingen bij te wonen, beide voor jongemannen en jongedochters. Wij hebben Armenhulp-Vereenigingen. Wij hebben Zondagscholen. Wij hebben ouze gewone vergaderingen, en het is één gestadige ommegang, vroeg en laat, en altoos, voor den mensch, die gewillig is te arbeiden. Bij het geven van één tiende van alles wat hij verdient, heeft een Heilige der Laatste Dagen te betalen voor tempelen, vergaderhuizen en scholen, en vasten-gaven, en zendingswerk. Eens zei iemand tot den Bisschop, nadat hij zijn tienden betaald en vastendag-schenkeningen gegeven had, en bijgedragen had voor het bouwen van tempelen en vergaderhuizen, en hem gevraagd werd om geld te verschaffen om zijn zoon op zending te sturen om het Evangelie te prediken: „Wel, mijn waarde Bisschop, komt er nooit een einde aan?” De Bisschop zei: „Nee, het is een eeuwige ommegang.” En hij zeide: „Dit is het strootje dat den rug van den kameel breekt (dit is het laatste loodje, dat het zwaarst weegt). Ik ben niet van plan het geld te geven om mijn jongen op zending te sturen. Ik heb mijn tienden en andere schenkingen betaald, en zoo de Kerk wil dat mijn zoon op zending gezonden wordt, kan zij het doen, maar ik doe 't niet.” De Bisschop zei: „Mijn waarde broeder, weet gij dat 't Evangelie waar is?” Hij zei: „Ja”. Herinnert gij u den man, die u gedoopt heeft?” Hij zei: „Ja”. „Houdt gij van hem?” Hij zei: „Ik heb hem lief met geheel mijn hart. ik gevoel dat hij mij als een heiland is.” „Verwacht gij hem altijd en door alle eeuwigheden heen lief te hebben?” Hij zei: „Ja”. De Bisschop hevatte: „Gevoelt gij alsof hij bijna uw naaste vriend op aarde was, behalve uw eigen gezin?” Het antwoord was: „Ja”. „Welnu”, zei de Bisschop, „mijn waarde broeder, zoudt ge niet gaarne willen dat iemand van uw jongen hield als gij dezen man liefhebt?” Hij zeide: „Dat geeft den doorslag, Bisschop, de jongen kan op zending gaan en ik zal het geld verschaffen.”

Ik bid den Heere ons te zegenen in onze Conferentie-vergaderingen hier, en dat zijn Geest bij ons moge zijn, opdat er iets gezegd moge worden dat de Heiligen der Laatste Dagen zal aanmoedigen tot ijver

en getrouwheid, om een deugdzaam leven te leiden, om hunne lichten zóó te laten schijnen dat alle menschen, hunne goede werken ziende, God mogen verheerlijken, en het Evangelie van Jezus Christus mogen onderzoeken; en dat onze vrienden, die ons met hunne tegenwoordigheid vereeren, iets mogen hooren, dat hen inspireeren zal met een vast voornemen, de boodschap van leven en zaligheid te onderzoeken, die wij hun hebben af te leveren. Het eeuwige leven is de grootste van Gods gaven aan den mensch, en wij hebben inderdaad het eeuwige leven aan te bieden, aan alle menschen die de geboden Gods willen bewaren. Moge God ons allen zaligmaken. Ik vraag het in den naam van Jezus Christus. Amen.

VITACHTIGHEID.

Door Mrs. HARRIËT BEECHER STOWE.

(*Vervolg van blz. 188.*)

Want wordt eens tusschen twee menschen, die innig met elkander verbonden zijn, vitterij tot gewoonte, dan ontaardt zij metertijd in een slepende ziekte, zoodat de zachtste, de redelijkste terechtwijzing, ja elke berisping, hoe zacht ook gedaan, den heftigsten toorn verwekt; en wanneer deze ziekelijke toestand eens begonnen is, dan schijnt het bijna onmogelijk dat de liefde nog geneezing kan aanbrengen.

Een enkel voorbeeld. Orestes is op zekeren morgen best in zijn humeur en zegt tot Hermione, terwijl hij een brief van haar in de hand houdt, op een schertsenden toon, dat zij de staarten van haar *g's* niet zoo lang moet maken, maar meteen stuift Hermione op en antwoordt:

„Zeg mij maar eens wat je nog meer van mij verlangt. Misschien zou je wel zoo goed willen zijn, bij gelegenheid eens een alfabetische lijst te maken van alle dingen, die ik moet veranderen.”

„Lieve! je bent onredelijk.”

„Dat zie ik niet in. Ik wou wel, dat er eens een einde kwam aan die onophoudelijke aanmerkingen van mijn heer en meester.”

„Maar, beste! hoe kan je dat nu zoo erg opnemen?”

„Och, zwijg er maar over, lieve! Ik heb dat nu zoo dikwijls gehoord, dat er 't bekoorlijke van de nieuweheid al lang af is.”

„Kom, Hermione! laten we niet kibbelen.”

„Maar, lieve! wie is er met kibbelen begonnen? Ik niet: ik vroeg je alleen om een lijstje van mijn gebreken. Ik vertrouwd, dat ik, als ik negentig jaar oud word, nog wel eens aan je overdreven eischen zal voldoen. Waarschijnlijk is alles van morgen precies in orde, zoodat er niets op te zeggen valt, *en* de koffie, *en* het brood, *en* het rookvleesch, *en* de meiden, *en* de mat in het voorhuis, *en* de zolder, *en* de benedenkamers; daarom moet ik nu zeker een lesje krijgen over mijn gebrekkige opvoeding. Ik zal de staarten van mijn *g's* voortaan wat korter maken,

maar dan verwacht ik ook, dat je nog een lijstje maakt van alle andere kleinigheden, die verbetering vereischen."

Orestes schuift zijn kop kofie weg en trommelt op de tafel.

Als het mij vergund is, één kleine aanmerking te maken, beste! dan zou ik zeggen, dat het niet bijzonder fatsoenlijk is, op de tafel te trommelen," zegt zijn schoone wederhelft.

"Hermione! je bent in staat om iemand woedend te maken!" met dat woord vliegt Orestes verbitterd de kamer uit, en is stellig voornemens, dien middag in een restauratie te gaan eten.

Orestes beschouwt zich als een miskend echtgenoot, en houdt het er voor, dat er zoo'n tweede vrouw niet bestaat, — het onredelijkste, kwaadaardigste schepsel dat hij ooit ontmoet heeft. Maar hij denkt er niet aan, hoe alleen door zijn eigen onredelijke, onophoudelijke vitzucht zijn vrouw zoo lichtgeraakt en driftig geworden is, dat zij de zachtste berisping over de minst beduidende zaak niet kan verdragen. Wel heeft hij geen schuld gehad aan de onaangenaamheden van dien morgen: wel heeft hij niets onbehoorlijks gezegd, en is zij alleen onredelijk en knorrig geweest; maar eigenlijk ligt toch de schuld aan hem zelven.

Toen Orestes na zijn huwelijk in zijn Hermione inderdaad slechts een vogel, een ster, een bloem vond, maar geen huishoudster, waarom beschouwde hij de zaak toen niet uit het rechte oogpunt? Waarom herinnerde hij zich niet al die mooie dingen, waarmede hij haar hoofd een paar jaar lang volgepropt had, en waarom eischte hij meer van haar dan hij bedongen had? Kan een vogel een goede huishoudster zijn? Kan een bloem het toezicht houden op Jansje en Leentje en voor hare onbesnedene ooren de verhevene kunst en de diepste geheimen van een goede huishouding ontsluiëren?

Als zijn jeugdige vrouwtje — gelijk dit met de meeste meisjes het geval is — haar rol als huishoudster nog moest leeren, ten koste van duizenden teleurstellingen en duizenden onaangenaamheden, waarom maakte hij haar dit dan niet zoo gemakkelijk mogelijk? Waarom herinnerde hij zich niet hoe bewonderend hij vóór hun trouwen tegen haar opzag en hoe vroolijk hij lachte om haar gulle bekentenis, dat ze zóó onbekwaam, zóó onhandig in het huishouden was? Toen scheen dat alles bekoorlijkheid en poëzie, wat nu na het huwelijk een schromelijke last blijkt te wezen.

(Wordt vervolgd.)

Wij kunnen in ons dagelijksch bedrijf niet te vroeg en te grondig tot de overtuiging gebracht worden, dat in deze wereld ons „ik wil” nul is, in verhouding tot ons „ik moet”, en meestal de kleinst mogelijke breuk, vergeleken met ons „ik zal”.

Dezelfde knie, die zich buigt voor den meerdere in stand, drukt soms zwaar op den mindere.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

EEN MARTELAARSCHAP VAN DEN PROFEET JOSEPH.

Een-en-zestig jaar geleden (27 Juni 1844) verzegelden Joseph en Hyrum Smith hun getuigenis met hun bloed in de gevangenis te Carthage, Illinois, Vereenigde Staten van Noord-Amerika. Wij vertalen uit de Leer en Verbonden het volgende hoofdstuk (afdeeling 135):

„Om de getuigenis van dit boek en het Boek van Mormon te verzegelen, kondigen wij het Martelaarschap van Joseph Smith den Profeet en Hyrum Smith den Patriarch aan. Zij werden doodgeschoten in de gevangenis te Carthage, op den 27sten Juni 1844, omstreeks 5 uur n.m., door een gewapend gepeupel, zwart geschilderd, van 150 tot 200 personen sterk. Hyrum werd het eerst geschoten en viel kalm, uitroepende: „Ik ben een doode!” Joseph sprong uit het venster, en werd in de poging doodgeschoten, uitroepende: „O Heere mijn God!” Zij werden beiden op onmenselijke wijze doorschoten toen zij reeds dood waren, en beiden ontvingen vier kogels.

John Taylor en Willard Richards, twee van de Twaalven, waren de eenige personen in het vertrek op dien tijd; de eerste werd op barbaarsche wijze gewond door vier kogels, maar is sedert dien tijd hersteld; de laatste kwam er, door de voorzienigheid Gods, „zonder kleerscheuren” af.

Joseph Smith, de Profeet en Ziener des Heeren, heeft méér gedaan (behoudens Jezus alleen), voor de zaligheid van menschen in deze wereld, dan eenig ander mensch, die er ooit in leefde. In de korte tijdruimte van twintig jaren heeft hij het Boek van Mormon, hetwelk hij vertaalde door de gave en macht Gods, te voorschijn gebracht, en is het middel geweest om het op twee vaste landen in het licht te geven; heeft de volheid van het eeuwige evangelie, erin bevat, naar de vier deelen der aarde gezonden; heeft te voorschijn gebracht de openbaringen en geboden, die dit Boek der Leer en Verbonden vormen, en vele andere wijze documenten en onderrichtingen ten voordeele van de kinderen der menschen; vele duizenden van de Heiligen der Laatste Dagen vergaderd, een groote stad gesticht; en een faam en naam achtergelaten die niet uitgewischt kunnen worden. Hij leefde groot en hij stierf groot in de oogen van God en zijn volk, en heeft gelijk de meeste van 's Heeren gezalfden in aloude tijden zijne zending en zijne werken met zijn eigen bloed verzegeld — en dit heeft zijn broeder Hyrum eveneens gedaan. In het leven waren zij niet verdeeld, en in den dood waren zij niet gescheiden!

Toen Joseph naar Carthage ging om zich over te geven aan de voorgewende eischen der wet, twee of drie dagen vóór zijn vermoording, zeide hij: „Ik ga gelijk een lam naar den slachter, maar ik ben zoo kalm als een zomermorgen. Ik heb een rein geweten tegenover God en alle menschen. IK ZAL ALS EEN ONSCHULDIG MAN STERVEN, EN HET ZAL NOG VAN MIJ GEZEGD WORDEN: HIJ WERD IN KOELEN BLOEDE VERMOORD.” Denzelfden morgen, nadat Hyrum zich gereed gemaakt had om te gaan — zal het gezegd worden, om naar den slachter te gaan? ja, want zoo was het — las hij de volgende paragraaf, nabij het einde van het twaalfde hoofdstuk van Ether, in het Boek van Mormon, en sloeg het blad daarbij om:

„En het geschiedde dat ik tot den Heere bad dat hij de Heidenen genadig wilde zijn, opdat zij liefde mochten hebben. En het geschiedde dat de Heere tot mij zeide: zoo zij geene liefde hebben, het doet er voor u niets toe, gij zijt getrouw geweest; daarom zijn uwe kleederen rein. En omdat gij uwe zwakheid gezien hebt, zult gij sterk gemaakt worden, ja om neder te zitten in de plaats welke ik bereid heb in de woningen mijns Vaders. En nu, ik . . . zeg vaarwel aan de Heidenen, en eveneens aan mijne broederen, die ik liefheb, totdat wij elkander voor den rechterstoel van Christus zullen ontmoeten, waar alle menschen zullen weten, dat mijne kleederen niet besmet zijn met uw bloed.” De erflaters zijn nu dood, en hun testament is van kracht.

Hyrum Smith was 44 jaren oud, Februari 1844, en Joseph Smith was 38 in December 1843; en voortaan zullen hunne namen gerangschikt worden onder de godsdienstmartelen; en de lezer in iedere natie zal er aan herinnerd worden dat het „Boek van Mormon” en dit boek der Leer en Verbonden van de Kerk het beste bloed van de negentiende eeuw kosten om ze te voorschijn te brengen voor de zaligheid van een geruïneerde wereld: en dat, zoo het vuur een *groene boom* kan beschadigen voor de heerlijkheid Gods, hoe gemakkelijk het dan de „dorre boomen” zal verbranden om de wijngaard van verderf te zuiveren. Zij leefden voor heerlijkheid; zij stierven voor heerlijkheid; en heerlijkheid is hun eeuwig loon. Van eeuw tot eeuw zullen hunne namen voortgaan tot het nageslacht als juweelen voor de geheiligden.

Zij waren onschuldig aan eenige misdaad gelijk van te voren dikwijls bewezen was, en waren alleen in de gevangenis gezet door het samenzwerven van verraders en goddelooze lieden; en hun *onschuldig bloed* op de vloer van de gevangenis te Carthage is een breed zegel op het „Mormonisme”, dat door geen enkel gerechtshof op aarde verworpen kan worden; en hun *onschuldig bloed* op het wapenschild van den Staat Illinois, met de verbroken trouw van den Staat, gelijk plechtig beloofd was door den Gouverneur, is een getuige van de waarheid van het eeuwig evangelie, dat de gansche wereld niet betwijfelen kan; en hun *onschuldig bloed* op de vrijheidsbanier en op de grondwet van de Ver-

eenigde Staten is een afgezant van den Godsdienst van Jezus Christus, die de harten van oprechte menschen onder alle natiën raken zal; en hun *onschuldig bloed* met het onschuldig bloed van al de martelaren onder het altaar dat Johannes zag, zal tot den Heere der heirscharen roepen, totdat hij dat bloed op de aarde vergeldt. Amen."

JOSEPH SMITH ALS NATUURKUNDIGE.

Door Dr. John A. Widtsoe, directeur van het Landbouwkundig Proefstation te Logan, Utah.

(Uit de *Improvement Era*.)
(*Vervolg van bladzijde 175.*)

Boven het roode einde van het spectrum, van wit licht verkregen, is niets zichtbaar, maar toch, indien daar een fijne thermometer geplaatst wordt, toont de stijging van temperatuur de aanwezigheid van zekere hittestralen aan, en door den thermometer te verplaatsen, kan aange- toond worden dat het onzichtbare hitespectrum langer is dan het licht- spectrum zelve. Dit maakt, wederom, aan den mensch een wereld bekend die de vijf zinnen slechts met moeite onderscheiden; en in dit geval is de thermometer de noodwendige hulp.

Nog interessanter is het violetkleurig einde van het spectrum. Evenals het roode einde, is het onzichtbaar, en eeuwenlang geloofde men dat het lichtspectrum het gansche spectrum was. Gedurende de laatste eeuw bevond men, dat, zoo een fotografische plaat beneden het violetkleurig einde van het spectrum geplaatst werd, deze aangedaan wordt door onzichtbare lichtstralen, die gewoonlijk met den naam van chemische stralen bestempeld worden. Door de fotografische plaat in onderscheidene positiën te plaatsen, heeft men ontdekt dat het chemische spectrum zoolang is als het zichtbare deel. Sedert de dagen van Newton is derhalve de lengte van het bekende deel van het zonlichtspectrum verdrievoudigd geworden, en er is nog geen zekerheid dat nu alles omtrent de zaak bekend is. Hier is de fotografische plaat een middel geworden om een onbekende wereld aan de zinnen te openbaren.

Indien een elektrische stroom van lage spanning door een draad gaat, kan hij niet dadelijk waargenomen worden door den mensch; maar indien een fijn-geslacht-gemaakte magneetnaald boven en even- wijdig met zulk een draad geplaatst wordt, zal de stroom de naald naar één zijde keeren en haar daar houden. De magnetische naald maakt dus de aanwezigheid bekend van een stroom van electriciteit die geen merkbare uitwerking heeft op 's menschen vijf zinnen. Op gelijke wijze worden de magnetische stroomen, die over de aarde gaan, niet zoodanig door den mensch gevoeld, dat hij ze waarneemt, maar een magneetnaald, behoorlijk in orde gebracht, zal onmiddellijk een

nabij-komende noordelijke en zuidelijke richting aannemen, gehoorzaam aan het trekken van de magnetische stroomen. Op deze manier openbaart de magneetnaald, wederom, aan den mensch het bestaan en de aanwezigheid van krachten die hij niet dadelijk door zijn zinnen kan waarnemen.

Een stuk glas waarin zich een kleine hoeveelheid van het element uranium bevindt, is een instrument dat vele wonderen openbaart van de niet door de zinnen waargenomen wereld. Indien het uranium-glas dichtbij het violet-kleurig einde van het spectrum van zonlicht gebracht wordt, begint het onmiddellijk te gloeien, omdat het de macht heeft om de onzichtbare chemische stralen in gewone witte lichtstralen te veranderen. Met zulk een instrument kan duisternis letterlijk in licht veranderd worden. Op gelijke wijze worden vele van de klasse van stralen waartoe de X-stralen behooren, en die duister zijn voor het oog, en niet onmiddellijk eenige der andere zinnen aandoen, omgezet in zichtbare stralen door uranium-glas. Dit glas wordt dus weer een middel waardoor de wereld die niet dadelijk onze zinnen aandoet bekend gemaakt kan worden.

De X- of Röntgen-stralen zijn verscheidene malen genoemd geworden. Het is algemeen bekend, dat zij de macht hebben om door het lichaam en onderscheidene andere ondoorschijnende lichamen te gaan. De stralen-zelf zijn onzichtbaar, vóórdat zij het lichaam binnengaan en nadat zij er uit komen; bovendien hebben zij geen invloed op de andere zinnen van den mensch. Ware het niet dat de macht in zijn bezit was om deze stralen in lichtstralen te veranderen, de mensch wist niets van de Röntgen-stralen af. Inderdaad ziet men dit gebeuren: een scherm, bedekt met tot poeder gemaakte kristallen van een chemische samenstelling bekend als *barium platinocyanide*, wordt achter het voorwerp gehouden, waardoor de stralen heengaan, en op het oogenblik dat zij deze zelfstandigheid aanraken, worden zij in lichtstralen veranderd, en het scherm gloeit. Of in plaats daarvan kan een fotografische plaat gebruikt worden, want de Röntgen-stralen doen de materialen aan waarvan deze platen gemaakt zijn. Het scherm van barium platinocyanide is derhalve een ander middel om de onbekende wereld te openbaren.

Zulke ophelderingen konden vermenigvuldigd worden, maar zouden geen kracht bijzetten aan de discussie. Er is echter een andere klasse van instrumenten, die de zinnen in staat stellen natuurkrachten waar te nemen die niet onmiddellijk op 's menschen bewustheid werken. Indien een muzieknoot teweeggebracht wordt op een viool, dichtbij een piano, zal de pianosnaar die behoorlijk getrokken of gestemd is, dezelfde noot aangeven. De klankgolven uit de viool doordringen de piano, en de snaar die gestemd is om dezelfde noot aan te geven, neemt de kracht van de geluidsgolven op, en wordt aan 't trillen gebracht,

met het gevolg dat dezelfde noot door de piano aangegeven wordt. Dit is bekend als sympatetische trillingen. Het is daarom mogelijk uit een piano alle noten die zij bevat te krijgen, zonder dat eenig vast voorwerp het instrument aanraakt. In de algemeene ether, die alle dingen omringt en doordringt, zijn tallooze golven van allerlei soort, en van allerlei trillingen. Indien het behoorlijke instrument gebruikt wordt, en behoorlijk gestemd wordt, is het mogelijk uit deze verwarring van golven alle verlangde soorten of graden van golfbeweging te onderscheiden, en ze om te zetten in de een of andere bekende vorm van kracht, zeg electriciteit.

Dit beginsel wordt gebruikt in de moderne draadlooze telegrafie. Electriche golvingen worden uitgezonden door den telegrafist met een zekere snelheid. Deze golven stralen in de ruimte uit, in alle richtingen, en gaan oogenschijnlijk verloren in de verwarring van tienduizenden van andere golvingen. Niettemin is het mogelijk, zoo de golven niet door een of ander toeval totaal vernietigd worden, ze te herkrijgen door het gebruik van een ontvang-werktuig dat precies gestemd is als dat hetwelk gebruikt wordt door den telegrafist aan het station vanwaar de golven worden uitgezonden. Een uit Londen gezonden boodschap kan overal op aarde ontvangen worden waar de ontvanginstrumenten behoorlijk gestemd zijn; terzelfdertijd kan de boodschap, ofschoon ze er heelemaal zij, niet ontvangen worden, indien de eigenaardige noot of trilling van de boodschap niet bekend is, zoodat de ontvangers niet behoorlijk gestemd kunnen worden.

Zoodanige hulp voor onze zinnen hangt niet zoo zeer af van den aard van het materiaal, als van de graad tot welken zij in medegevoel wordt gebracht met de waar te nemen kracht.

Nu, ofschoon onze zintuigen onvolmaakt zijn en slechts een klein deel van de verschijnselen der natuur waarnemen, is het toch zeer waarschijnlijk dat met zoodanige hulp als wij beschreven hebben, en niets voor immer onbekend behoeft te blijven. De middelen waardoor de krachten der natuur, die niet onmiddelijk door de zinnen waargenomen worden, toch tot 's menschen waarneming gebracht worden, kunnen wel, collectief, 's menschen zesde zin, of het zesde zintuig genoemd worden.

De vooruitgang der wetenschap hangt af van het ontdekken van hulpmiddelen voor 's menschen zintuigen, een nieuw en uitgestrekt veld wordt onveranderlijk geopend wanneer een nieuw hulpmiddel ontdekt wordt.

In de werken van Joseph Smith, welke leeren dat er geen wezenlijke grenslijn getrokken kan worden tusschen de natuurlijke wereld en de geestelijke wereld, zou het geen verwondering baren het bovengenoemd wetenschappelijk beginsel erkend te zien, dat door het gebruik van behoorlijke instrumenten de wereld die buiten de vijf zinnen ligt, binnen den kring van 's menschen bewustzijn gebracht kan worden.

Volgens het geschiedverhaal van Joseph Smith werd hij voor het eerst door een engel bezocht op 21 September 1823, teen de Profeet nog geen achttien jaar was. Onder anderen vertelde de engel den jongen dat „er een boek gedeponereerd was, geschreven op gouden platen”, een verslag gevende van de vroegere inwoners van het Amerikaansche vasteland; „eveneens, dat er twee steenen in zilveren bogen waren — en deze steenen vastgehecht aan een borstplaat, vormden wat de Urim en Thummim genoemd wordt — gedeponereerd bij de platen; en het bezit en gebruik van deze steenen vormden „zieners” in aloude of vroegere tijden; en dat God ze bereid had met het oog op het vertalen van het boek” *) Deze verwijzing naar de Urim en Thummim, en hun doeleinde, maakt het duidelijk dat de Profeet, aan het begin van zijn loopbaan, erkende (of het bewust of onbewust was, weten wij niet) het bestaan van middelen of media waardoor onbekende dingen, zooals een vreemde taal, kunnen omgezet worden in vormen die het verstand kunnen bereiken.

Toen het werkelijke vertaalwerk begon, werden de Urim en Thummim onmisbaar gevonden, en op onderscheidene plaatsen wordt gezegd dat de vertaling geschied was „door middel van de Urim en Thummim”. †) Eens, toen de profeet, door het ontrouw worden van Martin Harris, een gedeelte van de manuscript-vertaling verloren had, werden de Urim en Thummim *hem ontnomen, en de vertaalmacht hield op. Bij den terugkeer der instrumenten werd het werk hervat. §) Wyl het zeer waarschijnlijk is dat van den Profeet geëischt werd zichzelf in de gepaste geestes- en verstandstoestand te plaatsen, voordat hij de Urim en Thummim met goed gevolg kon gebruiken, moet het toch eveneens waar zijn dat de steenen noodzakelijk waren bij het vertaalwerk.

De Urim en Thummim werden niet alleen gebruikt om te vertalen, maar de meeste der vroegere openbaringen werden door middel daarvan verkregen. Sprekende van deze dagen, zegt de Profeet gewoonlijk: „Ik vroeg den Heere door de Urim en Thummim, en verkreeg het volgende”. De „steenen in zilveren bogen” schenen daarom de algemeene macht bezeten te hebben, manifestatiën van de geestelijke wereld omtezetten in termen, geschikt voor het verstand van Joseph Smith.

De leer van het gebruik van de Urim en Thummim is in volkomen harmonie met de vaste wet der moderne wetenschap, dat speciale middelen noodig zijn om de onbekende wereld binnen het gebied van 's menschen zinnen te brengen. Geloovers in den Bijbel kunnen tegen het gebruik van de Urim en Thummim geen bezwaar hebben en voor

*) *History of the Church*, vol 1, p. 12.

†) *Leer en Verbonden*, 10 : 1.

§) *History of the Church*, vol. 1, p. 23.

degenen die een redelijk begrip van God hebben - dat hij de Meester van het heelal is, die Zijn wil door natuurlijke middelen werkt - kan het niet moeilijker wezen te gelooven dat Gods wil kan verschijnen door het agentschap van speciale „steen in zilveren bogen”, dan toe te stemmen dat onzichtbare ethergolven zichtbaar worden wanneer zij op een stuk uranium-glas vallen. De kracht van laatstgenoemd glas is niet duidelijker te verstaan dan de kracht, die Joseph Smith beweert dat de Urim en Thummim bezitten.

Het is een opmerkenswaardig feit dat de Profeet niet tracht de noodzakelijkheid van het gebruik der Urim en Thummim te bewijzen. Slechts toevalligerwijze, als hij de onomwonden geschiedenis zijns levens vertelt, vermeldt hij ze; en met een eenvoud, die sterk pleit voor zijn waarheidsliefde, neemt hij aan dat zij, natuurlijk, noodig waren en gebruikt werden zooals hij verhaalt. Een sluwe bedrieger, die een grootsch theologisch gebouw oprichtte als de Kerk door Joseph Smith gesticht, zou begrepen hebben dat er moeilijke vragen gedaan zouden worden aangaande de zienersteenen, en zou getracht hebben er eenige verklaring van te geven. Joseph Smith biedt geen verdediging aan voor het gebruik van deze instrumenten; noch doen dit de mannen der wetenschap voor het gebruik van uranium-glas, bij de studie van zekere uitstralingen.

De Profeet ontving niet altijd zijn openbaringen door de hulp van de Urim en Thummim. Toen hij toenam in ondervinding en verstand, leerde hij zijn geest in zoodanigen toestand brengen dat die hem een Urim en Thummim werd, en Gods wil werd zonder tusschenkomst van uiterlijke middelen geopenbaard. Deze methode wordt duidelijk, schoon in het kort, uitgedrukt in één van de eerste openbaringen:

Zie, gij hebt niet verstaan; gij hebt verondersteld, dat ik het u geven zoude, wanneer gij er niet aan dacht, behalve mij te vragen; maar, zie, ik zeg tot u, gij moet het in uwen geest uitstudeeren; alsdan moet gij mij vragen of het recht zij, en indien het recht is, zal ik maken dat uw boezem binnen in u zal branden; daarom zult gij gevoelen, dat het recht is; maar indien het niet recht zij, zult gij geen zoodanige gevoelens hebben, maar gij zult een stomphed van gedachte hebben, die u de zaak die verkeerd is zal doen vergeten. *)

De kern van deze opgave is dat, zoo een persoon zijn machten zóó wil concentreeren dat zij in harmonie met God komen, er dan waarheid aan hem geopenbaard zal worden; en is dat niet evenals het stemmen van een draadkronkeling, 'zoodat zij de golven van zekere lengten kan opnemen die door de ether zich bewegen? Indien een beweginglooze massa ijzer zóó gestemd kan worden, kan dan iemand weigeren te gelooven dat de mensch, met zijn verheven samenstelling, zichzelf „stemmen” kan om in harmonie te zijn met de krachten van het

*) *Leer en Verbonden*, 9 : 7-9

heelal? De algemeene ether der wetenschap is slechts de Heilige Geest en de golven of de kracht van de ether is het intelligentē werken van dien Geest, beteugeld door God. Hitte, licht, magnetisme, electriciteit en andere krachten, worden derhalve eenvoudig onderscheidene vormen van God's spraak, die allen kunnen verstaan worden, indien het behoorlijke vertoikingsmiddel bij de hand is.

In het Boek van Mormon zegt de Profeet: „Wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen dat gij God den eeuwigen Vader in den naam van Christus zoudet vragen of deze dingen niet waarachtig zijn; en indien gij met een oprecht hart vraagt, met een oprecht voornemen, en geloof hebt in Christus, zoo zal hij de waarheid er van aan u bekend maken door de kracht des Heiligen Geestes; en door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid aller dingen weten”. *)

Dit sluit het bovenbesproken beginsel in zich. Door zich in harmonie te stellen met de vereischten van het onderhavige onderwerp, moet de waarheid bekend worden, evenals een behoorlijk gestemd instrument den invloed moet gevoelen van de ethergolven waarmee het in harmonie is.

(Wordt vervolgd.)

*) Moroni 10 : 4, 5.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Zondag 9 Juli zal te Groningen de halfjaarlijkse Groninger-Conferentie gehouden worden. Er zullen drie vergaderingen gehouden worden, aan te vangen om 10 uur v.m. in de zaal Kattendiep 7, om 3 uur n.m. in dezelfde zaal, en om 7 uur n.m. in de bovenzaal van het Concerthuis in de Poestraat. Allen worden vriendelijk uitgenoodigd deze bijeenkomsten bij te wonen.

OVERLEDEN.

MEIJER. — Te Amsterdam, 26 Juni 1905, Cornelis Meijer, zoon van Johannes M. H. en Adriana Meijer, geboren 6 Mei 1905 te Amsterdam en aldaar ingezegend op 7 Juni 1905 door Ouderling Abraham Dalebout.

I N H O U D:

Redevoering door Pres. Heber J. Grant	Blz. 193	Joseph Smith als Natuurkundige	Blz. 203
Vitachtigheid	„ 199	Conferentie-Aankondiging	„ 208
Een Martelaarschap van den Profeet Joseph	„ 201	Overleden	„ 208

Uitgave van JACOB H. TRAYNER, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.